

Sygn. akt VIII U 817/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 kwietnia 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 817/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. P. (P.) prawa

do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 12 lat, 1 miesiąc i 20 dni, a nadto nie osiągnął wieku emerytalnego.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany przez przyznanie prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, po uprzednim zaliczeniu do takiej pracy okresu zatrudnienia od dnia 21 stycznia 1982r. do dnia 31 stycznia 1987r., kiedy to pracował na stanowisku operatora żurawia wieżowego, wymienionym

w wykazie A dziale V poz.3 pkt 5 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, iż nie uwzględnił do pracy w warunkach szczególnych wymienionego powyżej okresu pracy ubezpieczonego, gdyż ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy dodał, iż do pracy w warunkach szczególnych uwzględnił natomiast na podstawie przedłożonych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych następujące okresy zatrudnienia ubezpieczonego:

- od dnia 10 marca 1979r. do dnia 23 kwietnia 1979r. oraz od dnia 11 maja 1981r. do dnia 20 stycznia 1982r., kiedy ubezpieczony wykonywał pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych na stanowisku maszynisty żurawi wieżowych, wymienioną z wykazie A, dziale V, poz.3,

- od dnia 5 lutego 1987r. do dnia 30 września 1988r., kiedy ubezpieczony wykonywał pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych na stanowisku maszynisty – operatora żurawia samojezdnego, wymienionym w wykazie A, dziale V, poz.3 oraz od dnia 1 października 1988r. do dnia 31 stycznia 1998r., kiedy odwołujący pracował na stanowisku maszynisty – operatora suwnicy montażowej, wymienionym w wykazie A dziale V, poz.3.

Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy uwzględnił także okres służby wojskowej od dnia 24 kwietnia 1979r. do dnia 31 sierpnia 1979r. Organ rentowy zwrócił uwagę, iż ubezpieczony oświadczył, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nie wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku tego funduszu, za pośrednictwem Zakładu, na dochodu budżetu państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. P. w (...)ukończył wiek 60 lat.

Legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze co najmniej 25 lat.

Wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 11 kwietnia 2017r.

We wniosku o świadczenie ubezpieczony oświadczył, iż jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, przy czym nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony od dnia 28 czerwca 1976r. do dnia 20 stycznia 1982r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku operatora żurawi wieżowych, w tym w okresie od dnia 24 maja 1979r. do dnia 15 kwietnia 1981r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Odnosnie tego okresu zatrudnienia ubezpieczony przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach sporządzone w dniu 9 listopada 2011r. przez następcę prawnego w/w Przedsiębiorstwa – (...) S.A., w którym zawarto zapis, iż ubezpieczony w okresach od dnia 10 marca 1979r. do dnia 23 maja 1979r.

i od dnia 11 maja 1981r. do dnia 20 stycznia 1982r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych wymienioną w wykazie A, dziale V, poz.3, pkt 5 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

Od dnia 5 lutego 1987r. do dnia 31 stycznia 1998r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) na stanowiskach: od dnia 5 lutego 1987r. do dnia 30 września 1988r. operatora sprzętu ciężkiego na powierzchni i od dnia 1 października 1988r. do dnia 31 stycznia 1998r. operatora wózka widłowego, żurawia budowlanego i suwnicy na powierzchni (świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 1998r, k.16 akt ZUS).

W świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 8 listopada 2011r. dotyczącym tego okresu zatrudnienia zawarto adnotację, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych:

- od dnia 5 lutego 1987r. do dnia 30 września 1988r. w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych – prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych na stanowisku maszynisty/operatora żurawia samojezdnego, wymienionym w wykazie A dziale V pkt 35 poz.3,

- od dnia 1 października 1988r. do dnia 31 stycznia 1998r. w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych – prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych na stanowisku maszynisty/operatora suwnicy montażowej, wymienionym w wykazie A dziale I pkt 19 poz.3, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa z dnia 12 sierpnia 1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu górnictwa.

Powyższe okresy zatrudnienia, co do których ubezpieczony przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył do okresów takiej pracy.

W okresie spornym od dnia 21 stycznia 1982r. do dnia 31 stycznia 1987r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) (...) w G..

Ze świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 1987r. dotyczącego tego okresu pracy wynika, iż ubezpieczony zajmował stanowisko operatora żurawia.

Ubezpieczony odnośnie tego okresu pracy nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów i nie kwestionowane przez strony, pozwalające na stanowcze rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Uznając, iż w sprawie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności niezbędne do jej rozstrzygnięcia Sąd w pkt 2 postanowienia z dnia 2 czerwca 2017r. oddalił wnioski dowodowe ubezpieczonego zawarte w odwołaniu, w tym w zakresie dopuszczenia dowodu z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych w okresie spornym, gdyż zmierzały one do przewlekłości postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz.887) zwanej dalej ustawą, prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., który:

- ukończył 60 lat,

- udokumentował do dnia 31 grudnia 1998r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Dla skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych koniecznym jest spełnienie łącznie wszystkich wymienionych powyżej określonych przez ustawodawcę warunków prawa do świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 100 ust. 1 ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich ustawowych warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Zatem niespełnienie choćby jednego z nich skutkować musi w konsekwencji uznaniem roszczenia za bezzasadne (por. wyroki: Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 6 grudnia 2016r. III AUa 1281/16 Lex nr 2196229, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 maja 2016r. III AUa 460/15 Lex nr 2110650, Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 2 grudnia 2015r. III AUa 564/15 Lex nr 2062035).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony J. P. legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganym co najmniej 25 – letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Niemniej jednak, jak jednoznacznie wynika z dokumentacji akt organu rentowego, ubezpieczony, który przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Brak zaś spełnienia już tylko tego jednego warunku prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych uniemożliwia przyznanie mu prawa do dochodzonego świadczenia.

W takiej sytuacji Sąd nie prowadził postępowania dowodowego na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych w okresie spornym od dnia 21 stycznia 1982r. do dnia 31 stycznia 1987r., gdyż i tak ewentualne uwzględnienie tego okresu do takiej pracy pozostawałoby bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro ubezpieczonemu i tak nie przysługuje prawo do świadczenia z tej przyczyny, że nie spełnił ustawowego warunku dotyczącego złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na marginesie sprawy wypada dodać, iż na dzień wydania decyzji odmownej z dnia 24 kwietnia 2017r. ubezpieczony nie spełnił również warunku posiadania wymaganego wieku emerytalnego 60 lat, a warunek ten spełnił w toku postępowania zainicjowanego złożonym odwołaniem. Okoliczność ta (osiągnięcie wieku emerytalnego w toku postępowania) – oczywista i niekwestionowana przez organ rentowy - nie stanowiłaby jednak przeszkody do przyznania świadczenia, gdyby ubezpieczony spełnił wszystkie pozostałe warunki do jego uzyskania określone ustawą (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1998r., II UKN 555/97; z dnia 20 maja 2004r., II UK 395/03; z dnia 25 stycznia 2005r., I UK 152/04; z dnia 2 lutego 2007r., III UK 25/07, z dnia 12 kwietnia 2012r. II UK 235/11),

co jednak nie zachodzi w niniejszej sprawie, a o czym mowa powyżej.

W konsekwencji powyższego Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na stanowcze rozstrzygnięcie sprawy bez konieczności przeprowadzenia rozprawy.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-) SSO Grażyna Łazowska